

streng Fordring til de interesserede Kommuner, at de skulde sikre et Beløb af 100,000 Kr. pr. Banemil inden 1. Januar 1910. Det er en overmaade streng Fordring i Forhold til, hvad man krævede i andre Egne, idet de tilsvarende Beløb der laa mellem 25,000 og 40,000 Kr. Men naar man, uagtet man tillagde Banen saa stor Betydning, som den fremskudte Plads, man havde givet den i Rækken af Baner, viste, dog gav Kommunerne saa kort en Frist som halvandet Aar, nemlig fra Lovens Stadfæstelse, den 27. Maj 1908, til den 1. Januar 1910, saa er Rigsdagen virkelig optraadt overmaade strengt overfor denne Egn. Befolkning. Det lykkedes ikke Egnens Befolkning at opfylde dette strenge Krav, og ingen kan være i Tvivl om, at det økonomiske Krak, der fulgte med Alberti-Katastrofen for den sjællandske Befolkning og ikke mindst for denne Egn. Befolknings Vedkommende, var stærkt medvirkende til, at den ikke kunde tilvejebringe dette store Beløb og dermed sikre Banens Anlæg. Det praktiske Resultat heraf blev, at andre Baner rykkede frem til Anlæg før denne, og at Anlægget af denne Bane som Statsbane blev skudt ud i en ganske uvis Fremtid. I Erkendelse heraf har den paagældende Egn. Befolkning, som er stærkt interesseret i denne Banes Anlæg, allerede for lang Tid siden nedsat en Komité, der skulde forberede Anlægget af Banen som Privatbane. Komiteen er allerede langt fremme med det forberedende Arbejde og har henvendt sig til Ministeriet med Anmodning om at faa et Forslag i denne Retning optaget paa det nu foreliggende Lovforslag. Men paa det Tidspunkt, da Henvendelsen fandt Sted, var nærværende Lovforslag allerede udarbejdet.

Jeg har al mulig Grund til at antage, at man i Jernbaneanledningen ser med Velvillie paa et saadant Projekt som det, jeg her gør mig til Talsmand for, men at Aarsagen til, at denne Velvillie ikke endnu har givet sig praktisk Udslag, for en væsentlig Del skyldes, at man staaar tvivlende med Hensyn til, hvorvidt den paagældende Bane bør anlægges som Statsbane eller som Privatbane. Men saaledes som Komiteen nu tænker sig Spørgsmaalet løst, synes jeg ikke, der er nogen som helst Grund til at opretholde denne Tvivl. I den Henvendelse, jeg har modtaget med Anmodning om at føre denne Sag frem og yde den min bedste Støtte til, at den saa snart som mulig kan blive gennemført, skriver man nemlig:

„Banen anlægges som Privatbane fra Køge over Vigerslev ind paa Københavns Hovedbanegaard. Statens Tilskud udgør

Halvdelen, Anlægssummen vil udgøre cirka 3½ Mill. Kr.

Banen anlægges bredsporet og, om det ønskes af Ministeren, med saa stærk en Overbygning, at Banen kan optage en Del af Hurtigtrafikken. Ligeledes kan Ministeriet forlange, at der eksproprieres tilstrækkelig Jord til senere at anlægge et Dobbeltspor.

Der forbeholdes Bevillingshaverne Ret til at ekspropriere tilstrækkelig Jord ved Stationspladserne til fremtidige Udvidelser og til ved Stationspladserne at erhverve saa megen Jord, at en smuk og formaalstjenlig Bebyggelse af Stationspladsernes Omgivelser er sikret.“

Og endvidere siger man:

„Det kan af Ministeriet gøres til en Pligt for Banen mod en nærmere bestemt Betaling at modtage fra Statsbanerne daglig mindst et gennemgaaende Godstog i hver Retning“. Og endelig: „Det forbeholdes at Staten har Ret til naar som helst at overtage Banen. Vederlagssummen bestemmes i Mangel af mindelig Overenskomst af en Kommission af uvillige og kyndige Mænd valgt af Rigsdagen“.

Naar man nu tager alle disse Forhold i Betragtning, for det første, at de, der faar med Banens Anlæg at gøre, forpligter sig til at indrette Banen paa en saadan Maade, at den Interesse for den gennemgaaende Trafik og Forbindelsen med Udlandet, som man fra alle Sider i Rigsdagen tidligere har været enig om, at der knytter sig til den Bane, og da ganske særlig paa Grund af den kortere Afstand mellem København og Køge, og altsaa ogsaa mellem København og det sydlige Udland, bliver fyldestgjort, og man faar Sikkerhed for, at Banen er villig til at befordre en vis Mængde Gods — et Tog daglig i hver Retning —, og tillige faar et udtrykkeligt Tilsagn om, at Banen til enhver Tid kan forlanges overtaget af Staten, saa forekommer det mig, at der ikke kan være nogen Anledning for Administrationen til ikke at stille sig velvilligt overfor, at et saadant Forslag optages paa nærværende Lovforslag. Og da den paagældende Egn, som Banen passerer, har en flottig og energisk Befolkning, og da Egnen ved sin Beliggenhed ved Køge Bugt har store Udviklingsmuligheder og ganske specielt ogsaa har Interesse for den store By her, hvor det i saa høj Grad skorter paa Plads til Opførelse af virkelig gode og sunde Boliger, særlig Sommerboliger, synes det mig, at alle maa kunne forstaa, at Banen ogsaa som Lokalbane har meget betydelig Interesse.

Jeg skal derfor slutte, som jeg begyndte, med at henstille til den højtærede Minister